

Hinta

Hallottam, ahogy bejött, motozott az előszobában, aztán betette a hűtőbe a vacsorát, amit lefóliázva a konyhapulton hagytam. Ránéztem az órára, elmúlt kettő. Érthető, hogy az éjszaka közepén már nem akart enni. Azon gondolkodtam, előjőjkek-e a kisszobából és megkérdezzem-e tőle, hogy hol volt, vagy tegyek úgy, mintha aludnék.

Amióta a kisebbik gyerek kruppos lett, és állandóan fel kellett hozzá kelni, én is a gyerekekkel aludtam a belső szobában, egy heverőn. Egyszerűbb volt így, legalább a férjemet nem ébresztették fel minden alkalommal, ha villanyt kellett gyújtani és ablakot nyitni. A nagyobbik gyereket különben nem zavarta a felhajtás, még a fényre se riadt fel. Aludt tovább, legfeljebb forgolódott egy kicsit.

Ferinek, a férjemenek három állása volt, váltott műszakban dolgozott, nem engedhette meg magának, hogy ne aludjon. Péntekenként éjszakázott is, szombaton aztán rendszerint levittem délelőtt a srácokat a játszótérre, ő meg befeküdt a heverőre, ahol én szoktam aludni, és egyig elő se jött. Akkor lefürdött, megebédeltünk, aztán néztük a tévét, este ment el újra.

Másfél éve külön aludtunk már, és tulajdonképpen eszembe se jutott, hogy ezzel bármi gond lenne. Kimerültek voltunk mind a ketten, másra se vágytunk, mint hogy végre csend legyen és nyugalom. Néha nehezemre esett felnyitni a szemem, amikor éjszaka közepén meghallottam a kisebbik sípoló lélegzését. Másodpercekbe telt, amíg felfogtam, hogy a heverőn fekszem a kisszobában, mögöttem a fal, és már megint ugyanaz történik. Aztán magamhoz tértem, feltéptem az ablakot és paplanba csavarva odatartottam a gyereket a beáramló hidegbe. Ijesztő volt az a sípoló hang, ami feltört abból az erőlködő, vézna testből. Sokszor álmodtam vele, és álomban néha meg is fulladt, hiába rázogattam. Vagy eltűnt: azt is többször álmodtam, hogy hörögve szedi a levegőt, én meg feltúrom a párnákat, paplant, a tigrises plédet, de nincs sehol, vagy már olyan kicsikére zsugorodott, hogy a lepedő ráncai között kell keresgélnem.

Hallottam a sötétben, ahogy Feri megereszti a vizet és zuhanyozik. Miért nem fekszik le inkább, gondoltam. Délelőtt, ha a gyerekeket már elvittem, nyugodtan letusolhatna.

Füleltem félig éberem, és éreztem, hogy pisilnem kell, de nem akartam kimenni a fürdőbe. Oldalra gördültem, sikerült visszajutnom a félálom peremére, amikor odakint zúgni, rezegni kezdett egy cső, és megint elindult a hólyagomban a feszítő érzés. Néha furcsa hangokat adnak a vezetékek ebben a lakásban, nehéz volt megszoknom, ahogyan szörcsögnek, bongnak, amikor valahol megnyitják a vizet vagy lehúznak egy vécét.

A férjem éppen törölközött már, amikor benyitottam. Nedvesen tapadt a mellkasára a szőr, és egy másodpercre meglepődtem, hogy mennyire meg van hívva. Dörzsölgette magát, és azt mondta, ki van borulva a bérlő. Merthogy meghalt az anyja, dörzsölte tovább a combját. Hogy erről beszélgettek egész mostanáig, és vigasztalásul elmesélte neki, hogy ő is teljesen ki volt borulva, amikor elvesztette az anyját.

Értem, feleltem, és vártam, hogy becsukja az ajtót, mert addig képtelen voltam elkezdni pisilni.

Már kintről folytatta azzal, hogy milyen szar lehet ennek a csóró srácnak, mármint a bérlőnek, hogy itt van egy szál magában Pesten, és nem lehetett ott a beteg anyja mellett.

A srác, aki Feri pici garzonját bérelte, huszonegy-két éves lehetett. Régebben ő is biztonsági őrként dolgozott, Feri még az OBI-ból ismerte, aztán később elment másik céghez, már nem is emlékszem, hová. Örültem, hogy kivette azt a kis lakást, és vigyázott rá. Persze jobb lett volna eladni, de a férjem ragaszkodott hozzá, mondván, hogy ez a mi aranytartalékunk. Úgyhogy kiadtuk. Talán lehetett volna többet kérni, de megvoltunk így is, még pont bírtuk a havi hitelt, és legalább tudtuk, hogy vigyáz mindenre. Mert rendes srác volt különben, szinte pedáns. Egyszer én is voltam fent nála, fehér bútorokkal rendezte be azt a picike szobát és mindenhová fehér rongyszőnyeget terített.

Kérdeztem a Ferit, nem volt-e gond, hogy tíz után ment, mire kis csönd után visszakérdezett, hogy ugye nem gondolom, hogy nem a bérlőnél volt. Nem, mondtam, mert tényleg nem gondoltam. Iszonyúan néztem ki így az éjszaka közepén a fürdőszobatükörben: egy kövér nő, lenőtt, vörös hajjal.

Mire átmentem a nagyszobán, a férjem már betakarózott, és annyit mormogott még, hogy képzeljem el, a srác fel fogja hozatni Pestre a mama bútorait, néhány széket átmenetileg leteszünk a pincébe, mert a kislakásba nem fér be minden.

Ahogy visszaemlékeztem, abba az egy szobába már egy állólámpát se lehetett volna betenni, de semmi kedvem nem volt ebbe belefolyni. Már ezt se értettem, miért nekünk kell raktározni az albérlőnk cuccait, és egyáltalán, mi a fenének neki annyi szék, a Feri pedig miért társalog vele órákig az anyjáról, amikor a saját gyerekeit szinte nem is látja.

Reggel alig váltottunk szót, kapkodva készülődtünk, mert kiment a fejemből, hogy az óvodában fényképezés lesz, és ünneplő ruhában kell menni.

Ahogy bedugtam a kulcsot a zárba, hirtelen megcsapott a férjem cipőjének a szaga. Korábban, úgy értem, amikor összekerültünk, sose vettem észre, hogy bűdös lenne a lába. Lehet, hogy akkor még nem is volt. Nem tudom, ez a korról jön-e, vagy csak az okozza, hogy egész nap állnia kell neki a munkahelyén, mindig ugyanabban a bakancsban, de az utóbbi időben rettenetes szaga lett a cipőinek.

És nem csak a cipőknek. A baseball-sapkái is rossz szagot árasztottak, mert soha nem vette le őket, még napközben sem. Volt neki vagy öt, mind fekete, zsíros, azokat váltogatta. Ha rajta múlt volna, még éjjelre se teszi le, de otthon rászóltam. Szégyellte, hogy egyre jobban kopaszodik, és azt hitte, az eltakarja. Tényleg kopaszodott a feje tetején, de szerintem éppen azért kezdett hullani a haja, mert nem szellőzött a fejbőre. Pont azon a területen nem nőtt haj, ahol a sapka fedte.

Ezt a hülye szokást különben a gyerekek is átvették tőle. Mind a két fiú mindig ilyen sapkát akart hordani, még akkor is, amikor fújt a szél, és védeni kellett volna a fülüket. A nagyobbikkal a múltkor veszekednem kellett, hogy tíz fokban felvegye a kötött sapkát, mert mindenáron pókemberes baseball-sapiban akart elindulni.

Másnap este a Feri azt mondta, le fog ugrani a bérlőjével vidékre, és ő is betesz néhány széket a kocsiba szombat délután. Merthogy a bérlője nem akarja, hogy csak úgy széthordják az anyja székeit.

Megkérdeztem, hogy mi lesz a mama házával, mert eszembe jutott, hogy jó, jó, a székek is fontosak, de ha a srác eladja majd a házat és pénzhez jut, akkor nekünk nem lesz bérlőnk. A férjem azt felelte, hogy a ház nem az övé lesz, amit nem értettem, hiszen én úgy tudtam, egyedüli gyerek. Mindegy, nem firtattam.

Szombaton aztán a Feri alvás helyett leutazott a sráccal. Nem várhattak a jövő hétig. Az volt az érzésem, hogy ez a fiú túlságosan kötődött a mamájához, hogy hiába költözött el vagy kétszáz kilométerre, azért ő anyuka pici fia maradt. Ismerem az ilyeneket. Amikor még dolgoztam, úgy értem, a gyerekek előtt, volt egy kolleganőm, akinek a férje minden hétvégét az édesanyjával töltött, nehogy a mama egyedül érezze magát.

Szóval a férjem tényleg lement vidékre azokért a rohadt székekért. A fiúk kibírhatatlanok voltak azon a hétvégén, állandóan összevesztek, semmiből nem akartak enni, vágták a pofákat és verekedtek. Álltam az asztal fölött, és néztem ki a vasúti felüljáróra. Jó lett volna itt hagyni őket pár órára, és

elmenni valahová, egy plázába nézelődni, egyedül lenni. A férjem telefonált, hogy már indulnak haza, és nem kérnek ebédet, mert útközben bekaptak valamit.

A srác nagyon udvarias volt, és valahogy sokkal vékonyabb, gyerekesebb, mint amire emlékeztem. Nem is értem, hogy vették őt fel biztonsági őrnek ilyen fizikummal: szerintem még én is elbírtam volna vele. Mondtam neki, hogy kiviszem a gyerekeket a játszótérre, és hogy őszinte részvétem, hallottam a mama haláláról.

Már odakint voltunk, amikor eszembe jutott, hogy a bébikompot és a járókát odaígértem valakinek a másik lépcsőházból. Nem ajánlott sokat, de pont tudnék belőle új cipőt venni a két fiúnak. Felhívtam mobilon a férjemet, hogy mielőtt bepakolnak, tegyék előre mind a kettőt, ne kelljen majd kotorásznom, ha jönnek értük. Nem vette fel. Gondoltam, biztos fent hagyta a telefonját a lakásban, vagy a pincében, és talán kint vannak a kocsinál, azért nem hallja. Megkértem egy ismerőst a játszótéren, hogy nézzen rá a fiúkra, amíg beszaladok szólni neki.

Rossz volt a világítás a lefelé vezető lépcsőn. Mindig ez van, sose cserélik ki a körtét, hiába reklamálnak. Odalent már égett, mentem végig a folyosón, láttam messziről a rekeszünket, de szinte csend volt. Nem pakolt senki, csak valami nyögéseket hallottam, talán nem is onnan. A srác székei kint álltak a fal mellett a dohszagú pincefolyosón, sorban egymás mellett, mintha valaki egy előadásra rendezte volna el őket.

Megtaszítottam a vasajtót, nem volt bezárva. Először alig értettem, amit látok. Ott állt a régi, lapra bontott konyhabútorunk előtt az én nagydarab, szőrös férjem, izzadta, félmeztelenül, és ölelte, szorongatta azt a kis girnyó gyereket, mintha birkóznának, és fogást keresne rajta. Nem volt trikó azon se, még a gatyája is le volt tolvá térdig, és úgy csókolóztak, olyan vadul, mintha ki akarnának harapni egy darabot egymásból.

A srác vett észre először, az ő arcáról olvashatta le a férjem, hogy bejöttem.

Felgújthattam volna a villanyt, hogy álljanak ott a fényben, de csak néztem, nem nyúltam a kapcsolóhoz. Annyit mondtam, hogy a járókát meg a bébikompot pakolják előre, a héten jön érte egy szomszéd.

Jó ég, minek ennyi szék.

Fent a játszótéren vakított a világosság. A nagyfiam hajtotta magát a hintában. Nem tudom, mikor tanulta ezt meg, sose vettem eddig észre, hogy tudja. Ezek szerint őt már nem is kell lökni, elég lesz a kicsit. Löktem is, meg se hallottam, hogy már ne, most már elég lesz, elég lesz. Egy anyuka szólt rám, hogy nem kéne magasabbra, nehogy kiessen.

Szerdán jön a szomszéd azért a bébikompért meg a járókért, el ne felejtsem. El ne felejtsem. El ne felejtsem.

